A°. 1837. N°. 2.

DONDERDAG DEN 5den JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 2 Januarij 1837.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. heden, n°. 1, is aan den Edel Groot Achtbaren Heer H. KLINT, als aftredend Lid van den Kolonialen Raad, op deszelfs verzoek om niet weder te worden herkozen, *eervol* ontslag verleend, met betuiging van Zijne Excellentie's dank, voor de veelvuldige, gewigtige en langdurige diensten aan de Kolonie bewezen.

En is tot LID VAN DEN KOLONIALEN RAAD, in plaats van opgenoemd aftredend Lid, gekozen en benoemd, de Heer JOOST ZAAL, aan wien tevens is opgedragen het Heemraadschap in de divisien *Thorarica* en *Matappica.*

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 3 Januarij 1837.*

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* bepaald is, als volgt:

Het BROOD van 8 Centen, moet wegen 6 Oncen.

En dat van 4 Centen, 3 Oncen.

De Prijs van het *Vleesch* is bepaald, als volgt:

Het RUNDVLEESCH 48 Centen } per ℔
Het SCHAPENVLEESCH 48 Centen } per ℔
Het VARKENSVLEESCH 34 Centen } per ℔

Wordende alzoo alle Broodbakkers en Vleeschhouwers gelast, zich daarnaar te gedragen.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Eerste Oproeping.

De Commissie van *Inschrijving* en *Vrijstelling* voor de Schutterij te *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij Gouvernements-order, dd. 5 dezer, N°. 378/70, roept bij deze op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo*, woonachtig zijn, immers zich aldaar, doorgaands bewijsselijk op houden of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1837, den vollen ouderdom van *Achttien* jaren zullen bereikt hebben en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veerstigste* jaar nog niet zullen hebben voleindigd, en alzoo hun *Vijftigste* jaar nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat- of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten al dan niet, tot de vrijgestelde of uitgeslotenen te behooren.

Zij zal hare *eerste Zitting* houden op Maandag den 9den Januarij 1837, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur, en hare werkzaamheden voor die Zitting bepalen tot de personen, wier namen aanvangen met de letters A., B., C., D., E., F., G., H., J., K en L:

De voor de Commissie verschijnende, zullen de letters en het nummer hunner woonplaats moeten opgeven.

Paramaribo den 23 December 1836.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 31sten December 1836, de Nederlandsche Sloep *Bucklebury*, Kapt. F. Gregory, van de Marowijne; hebbende 1 dag reis.

Idem, de Nederlandsche Sloep *de Nes*, Kapt. G. Ellart, van Coronie; hebbende 3 dagen reis.

UITGEZEILD.

Den 3den dezer, Z. M. Brik van Oorlog *WINDHOND*, Kapt. Luit. ter Zee J. F. KIST, naar Curaçao.

Uit het Moederland zijn in het afgeloopen jaar aangekomen 89 Nederlandsche Schepen, — en een gelijk getal van hier vertrokken, met de volgende ladingen, als:

27,257 vaten Suiker.
519 vaten en 13,478 balen heele Koffij.
44 vaten en 1,728 balen gebroken dito.
3,202 balen schoone Katoen.
238½ balen vuile dito.
5 vaten en 935 balen Kakao.
6 kisten Indigo.
8 vaten Gomma.
12 vaten en 14 balen Rijst.
4 vaten en 225 stuks Huiden.
13 vaten Wurmbast.
1,322 bossen Kwassie Hout.
793 piès Inlandsch Hout.
113 vaten Rum.
7 heele- 5 halve- en 22 kwart pijpen Madera Wijn.
5,006 pond Oud Koper.
710 pond oud Tin.
2,000 pond Oud IJzer.
5,065 pond Oud Lood.

Uit Noord-Amerika alhier gearriveerd 51 Schepen; — vertrokken 43, hebbende te zamen uitgevoerd:

8002 vaten Malassie, inhoudende 868,394 gall.

VERDEDIGING DER REGTEN VAN *NEDERLAND* TEGEN DE AANMATIGINGEN VAN GROOT-BRITTANNIE, MET BETREKKING TOT HET TRAKTAAT VAN 17 MAART 1824.

Onder dezen titel zag dezer dagen een vlugschrift het licht, 't welk blijken draagt door iemand gesteld te zijn, die, geheel doordrongen van het gevoel van waarheid en regt, zijne gevoelens als Nederlander, heeft gepoogd ter zijde te stellen, om met bedaardheid en onzijdigheid het vraagstuk te beantwoorden, in hoeverre heeft Groot-Brittannie regt om zoodanige vorderingen te doen, als het nu jegens ons ter sprake brengt. Het opschrift van dit vlugschrift bewijst genoeg, welk resultaat naar des schrijvers oordeel de behandeling dier vrage heeft opgeleverd; en het komt voor, als of hij in de ondervinding dezer dagen de overtuiging heeft erlangd, dat hetgeen MONTESQUIEU van de Engelsche staatkunde getuigde bij zijn leven, eene waarachtigheid was, welke het wezen dier Engelsche staatkundige handelingen zoodaniglijk uitmaakt, dat noch verandering van tijden of zeden, noch opvolging van verschillenderwijze denkende staatslieden, of afwisselende en veranderde tijdsomstandigheden daarin eenige verandering hebben kunnen brengen. Wij hebben niet nagelaten, om geduriglijk dáárop te wijzen, dat Engeland zijne staatsbelangen altijd heeft afhankelijk gemaakt van zijne handelsbelangen; en de jongste vorderingen van het kabinet van St. James hebben er de waarheid nog nader van bewezen. Daar het dikwijls voorvalt, dat geheime artikelen, wijzigende den inhoud der bekend gemaakte, ten slotte van een verdrag worden opgenomen, zoo hebben wij bij den aanvang willen onderstellen, dat er iets dergelijks bestaan moest, omdat er anders geen zedelijk begrip kan bestaan, dat onze regering zou hebben kunnen besluiten, om eene aanbieding van zes millioenen gulden te doen als schadeloosstelling voor den Britschen handel, wanneer er geene verongelijking of schending van traktaten bestaat.

De schrijver van het vlugschrift onderstelt geene geheime artikelen, maar doet zijn betoog, dat Groot-Brittannie ongeregtigd is in zijne eischen jegens ons, berusten op de verklaring van de bekende van toepassing zijnde artikelen. Hij treedt in het onderzoek der vraag, na op den voorgrond, ter ontwikkeling bij de beantwoording, gesteld te hebben vier hoofdpunten; namelijk: *a*) dat elke twijfel moet beslecht worden in verband met en overeenkomstig den aard van het onderwerp; *b*) dat de bedoeling der contractanten in verband tot de omstandigheden, tijdens het aangaan der verbindtenis, moet worden onderzocht; *c*) dat bij ontstanen twijfel eene verbindtenis moet worden uitgelegd ten voordeele van hem, die afstand doet, en tegen hem die dezelve aanneemt; *d*) dat het stilzwijgend gedoogen van het ten uitvoer leggen van het contract in dien geest, moet gehouden worden voor eene goedkeuring. — bij de ontwikkeling der hoofdpunten heeft de schrijver niet verzuimd het gevoelen te raadplegen van onzen uitmuntenden, te vroeg aan 's lands dienst ontrokkenen staatsman G. K. van Hogendorp; een man wiens eensluitend oordeel van het hoogste gewigt is in deze, en wiens adviezen niet genoeg kunnen worden geraadpleegd en nageleefd. Wanneer de schrijver verder onderzoekt, hoe het Engelsche ministerie over het vraagstuk dacht, en wat er in het Parlement over voorviel, en hoe dat traktaat hier te lande werd opgenomen, dan deelt men in de beschouwingen des schrijvers, die met Vattel soortgelijke twistzaken rangschikt onder de *choses odieuses*. Onafhankelijk van den geest des twistgedings, toont de schrijver aan, dat de regering nooit zich heeft willen of kunnen verbinden tot datgene, wat het tegenwoordige Engelsche ministerie uit dat traktaat gelezen wil hebben, en toont aan, uit het voorgevallene, bij het ten uitvoer leggen der Conventie van 17 Augustus 1816 en uit een koninklijk Besluit van 25 April 1819, dat er geen schijn bestaat van datgene, wat nu beweerd en gevorderd wordt. De herkomst der goederen is geen onderwerp van discussie bij dat traktaat geweest, en dat kon het toen ook niet geweest zijn. Met juistheid doet de schrijver opmerken, dat alles is voorgevallen tijdens de vereeniging met Belgie; het zoude dus eene aanspraak zijn ten laste van het Koningrijk der Nederlanden, zóó als het vóór 1830 bestond; als men nu indachtig is aan hetgeen de gewapende opstand van Belgie heeft voorafgegaan en vergezeld, en wat daarop gevolgd is, dan is de vordering van Engeland ten huidigen dage dubbel ongepast, al ware zij gegrond, gelijk zij het niet is. Wij merken hierbij nog aan, dat deze vordering bijzonder geschikt is, om onze geschillen met Belgie op de lange baan te schuiven, indien het geene ongefondeerde maatregel van represaille is wegens de wet der Oost-Indische schuld, en die gebezigd wordt, om het vertrouwen der natie op de weldadige bedoelingen dier wet eenen geduchten schok te geven, ten einde alzóó derzelver ten uitvoerlegging te belemmeren. — Wij sluiten onze mededeeling en beoordeeling met in te stemmen met den schrijver, als hij aldus aan het slot spreekt: »De geschiedenis leert het, dat zwakkere volken vaak hebben moeten toegeven aan de onregtmatige eischen van magtigere staten, wilden zij niet de dierbaarste belangen op het spel zetten. En wat is dan de magt en de invloed van het tegenwoordige Nederland, vooral na den afval van Belgie, in vergelijking van de magt en invloed van Groot-Brittannie? Tot in 1830 durfden wij gelooven, dat het regt van den sterksten in de wederkeerige betrekkingen der Europesche mogendheden als geen argument meer gelden zou, maar sedert 1830 heeft de ondervinding ons van het tegendeel te overtuigende bewijzen geleverd, om niet die begoocheling te hebben verloren." Is het dan te bevreemden, dat eene natie, die doordrongen is van het gevoel van eerlijkheid en regt, en bij wie de goede trouw altijd zwaarder woog dan eigenbelang, verontwaardigd is over de déloyale staatkunde en der eigenbatige vorderingen van St. James, en de waarheid erkent van het oordeel der gematigde partij in Engeland, dat eene fiscale kwestie de reeds niet vriendschappelijke betrekkingen met onze natie is komen verwikkelen en bezwaren, zoodat een volk, dat vroeger bevriend was, nu Engeland haat en vijandelijk tegen hetzelve is gestemd? En voor wat onze Regering aangaat, wij wilden hopen, dat het de zwakheid niet hebben zal, om eenigermate zelfs toe te geven aan onregtmatige vorderingen, of door haar toegeven de Natie in den verderfelijken waan brengen, dat de opbrengsten der Natie strekken moeten, om met traktaten strijdende handelingen te vergoelijken.

De uitslag der behandeling van de Luxemburger kwestie kon wel niet vreemd voorkomen; het liet zich zelfs verwachten; maar er blijkt uit dat alles onwedersprekelijk dit, dat wij sedert 1830 nog niets gevorderd zijn. Nadat de Belgische revolutie haar volle beslag had verkregen door de medewerking van Engeland en Frankrijk, nadat vorst Leopold van een gelukskind geworden is een man, dien men aan de meeste Europesche hoven als koning begroet; nadat men de nieuwe staat gelijk gesteld heeft met Nederland, en alles de omwenteling heeft ondersteund, de eene mogendheid met deze, de andere wederom met geheel tegenovergestelde inzigten; nadat de tiendaagsche veldtogt geene oplossing heeft kunnen bezorgen aan het staatkundig war, en Belgie zich heeft geconstitueerd en geconsolideerd in alle hare takken van bestuur en wetgeving, en in dat alles is erkend; zoo zoude het dwaasheid zijn, langer te hopen op eene herstelling der zaken op den ouden voet; het verlies van Belgie is een groot nadeel geweest voor het koningrijk der Nederlanden, en moeijelijk, misschien onmogelijk zal het wezen, om iets beters uit te denken, dan de zamenstelling die in 1815 werd gemaakt. Maar nu men in ons land, sedert zes volle jaren, de Staten-Generaal heeft bezig gehouden met werkzaamheden, die volstrekt doelloos zouden zijn, indien er aan eene restauratie in Belgie onder het bestuur nog gedacht of gearbeid werd; nu de nationale wetgeving zelfs geheel is omgewerkt en vastgesteld voor de bewoners van Oud-Nederland, en de regering met zoo vele woorden de organisatie der Regterlijke Magt en derzelver invoering in dit oude Nederland heeft voorgedragen, als spoedig gevorderd wordende ook onder staatkundige opzigten, nadat de regering sedert een paar jaren zelve van een Belgie heeft gewaagd, en de scheiding bij vroegere protocollen voorgeslagen was aangenomen, ofschoon het hoofdstuk der schuld slechts *globaal* was gearresteerd; en bij haar tractaat van 21 Mei door het ongelukkig *status quo* zich de handen heeft laten binden; — na dat alles zou het eene ongerijmdheid zijn, en zelfs eene beschuldiging gerigt tegen de regering zijn, van niet ter goeder trouw te handelen, wanneer men nog kon onderstellen, dat er kwestie kon wezen van zoogenaamde *arriere-pensées* opzigtens Belgie; en wat er dus ook van dat land worden moge, 't welk voor Nederland als verloren moet aangezien worden, zoo kan het groote eindoogmerk onzer regering alleen zijn, de vrede met Nederland te herstellen, zonder zich in te laten wat er van Belgie wordt. De staatkundige hemel van Europa teekent evenwel nog geen goed weder, zoo er iets aangeteekend schijnt, het is het bestendige van den tegenwoordigen toestand, die voor Nederland niet zeer gunstig is. Zoo lang intusschen de politieke Europesche staat van zaken niet verandert, is het niet wel denkelijk, dat de Londensche Conferentie herleven zal, en de voorwaarden omtrent Luxemburg wijzigen; zoodat het niet dan met leedwezen is, dat wij ons nog niet vooreerst durven vleijen met de volledige beslechting onzer aangelegenheden; maar de natie zal regt doen wedervaren aan hare regering, dat deze geene oorzaak is eener noodelooze en verderfelijke prolongatie van dien toestand.

GEDACHTEN.

Ik moet u en mij zelven opmerkzaam maken op het tastbaar verschil tusschen *lezers en lezeressen;* iets van meer dan gewoon belang: Een lezer snijdt eerst met het vouwbeen, dat op zijnen inktkoker ligt, het boek open, beziet het dan van buiten en binnen, en bladert de voorrede door. Eene Lezeres, bladert daarentegen midden in het boek, en snuffelt in die bladen, welke onopgesneden gelezen kunnen worden; nadat zij aldus een uur gebladeerd heeft, en aan een merkwaardige gedeelte, midden in het boek, gekomen is, haalt zij een mes uit het zilvermandje, of, (wat onvergefelijk is) zij knipt de bladeren met hare fijne schaar open.

Een lezer begint aanstonds met de eerste bladzijden, om den stijl des schrijvers te leeren kennen.

De lezeres, begint met de drie laatste bladzijden, vooral, wanneer zij een' Roman in handen heeft.

Een lezer let op druk-, taal- en spelfouten, en schudt het hoofd.

Een lezeres, let op de fouten tegen het hart en gevoel, en schudt niet slechts het hoofd, maar verbeterd aanstonds, stilzwijgend.

Een lezer glimlacht, wanneer hij over lezeressen leest; eene lezeres doet even zoo, wanneer zij over lezers leest; beiden echter worden wel eens verstoord, of voldaan, wanneer zij zich in die betrekking vinden voorgesteld, waarin zij zich dan werkelijk bevinden.

Wat zullen wij doen, wanneer wij arm en ziek en oud worden? wij zullen dan bidden en hopen; maar als wij gebeden en gehoopt hebben, wat zullen wij dan doen? weder beginnen! en als wij dan geëindigd hebben? dan zullen wij sterven! en alsdan? — wat alsdan? Ten minste iets *meer* doen, dan altoos *beginnen* en *eindigen*, is mijn antwoord.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.